

SVĚTLONOŠKA

JULIE JOHNSON

BARONET

Světloňška

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Julie Johnson

Světloňška – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SVĚTLONOSKA

SVĚTLONOŠKA

Sága o Posledních, Kniha druhá

JULIE JOHNSON

 BARONET

*Vodním znamením, která cítí všechno se silou
rozbouřeného moře.*

PROLOG

SVĚTLONOŠKA BOJOVÁ PÍSEŇ CAELDERY

*Plameny Fyremasu naplnily vzduch,
předvečer té velké slávy,
dokud se půlnoční nebesa nezaleskla rudou září,
ochranný systém se zhroutil a prolomil se.*

*Čepele útočníků, síla ledových obrů
nikomu nedopřejí spatřit úsvit,
šípky jsou na ně krátké, ztratili jsme moc blesku,
stali jsme se bezbrannými a snadnou kořistí.*

*Ale pak se přidal k boji
Splétač větrů, Světlonoška,
mocná Rhya, statečná Rhya,
oči jako bouře a světlé vlasy odstínu vlny.*

*Zlo sraženo náporem bouře,
blesky prořaly oblohu a začal nový den,
ať nikdo v budoucnu nezapomene
na skutečného ochránce Caeldery.*

KAPITOLA PRVNÍ

KOVOVÁ RUKOJEŤ MĚ PÁLÍ V DLANI jako zlá předzvěst. Nevnímám ji.

Vstoupím do trůnního sálu a skoro se zalknu. Je tam vedro jako v peci, což je pro tělo po chladné chodbě šok. Cítím, jak mě znamení Posledních chladí na hrudi a probouzí se v reakci na magii ve vzduchu. Je hutná jako sirup, jako rumělkový opar, který zaplavuje celý prostor.

Dveře se za mnou rychle zavřou. Ten zvuk ve mně vyvolává chuť utéct rovnou zpátky stejnou cestou, kterou jsem přišla. Nechci tu být. Popravdě řečeno, raději bych byla kdekoli jinde, vzhledem k rozohněnému přijetí, kterého se mi nepochybně dostane, ale vzpomínka na Mabonův hluboký hlas mi rezonuje v hlavě a naléhá na mě, abych to zkusila.

Možná se k němu tentokrát dostaneš.

Jestli někdo dokáže toho muže uklidnit, jsi to ty.

Prosím tě, Rhyo. Víš, že bych tě tam nehnal bezdůvodně. Ty víš, že bych tě o tohle nežádal, kdyby...

Zhluboka se nadechnu, snažím se nabrat do plic vzduch a na jazyku cítím elementární sílu. Plameny a popel se ke mně valily ze všech stran.

Když scházím po krátkém kamenném schodišti, podlamují se mi kolena.

Tato hluboko pod povrchem země ukrytá jeskynní komnata byla ušetřena hněvu ledových obrů, kteří před dvěma měsíci zpustošili Caelderu. Zatímco ze zbytku města je hromada skla a trosek – střechy se propadly pod mohutnými balvany, které padaly jako déšť, okna obchodů rozbili násadami seker, sloupy fasád se rozpadly na prach – ale trůnní sál vypadá přesně tak, jak si ho pamatuju. Je z tmavého kamene z čisté ztuhlé lávy, jako žilkami protkaný červenou barvou. Mohutné sloupy podpírají vysoký strop a nedaleko planou ohně. Plameny, vystupující z prohlubní v zemi, lemují podlahy po obvodu a táhnou se až k zadní stěně.

Ale nejsou tu žádní lidé.

V noci během oslav Fyremas se diváci tísnili uvnitř namačkaní jeden na druhého a snažili se získat co nejlepší výhled na ceremoniál dobíjení obranných stěn. Teď je ještě prázdnější než kdysi rušné obchody na Hlavní ulici. Mé kroky se zde rozléhají jako rány z děla, když kráčím nablýskanou uličkou, která rozděluje místnost na dvě poloviny.

Na vyvýšeném prostoru je prázdný vladařský stolec, na němž za své vlády sedávala královna Vannora. Na někoho, kdo vládl tak dlouho a s takovou okázalostí, byl její odchod z tohoto světa rozhodně fádni. Byla rozdracena pod troskami ve svém pozlaceném tanečním sále jako tolik dalších lidí a poté shořela na popel po boku svých obyčejných poddaných na hromadné hranici, kterou postavili za hradbami města týden po té vřavě.

Kdyby tam byla a viděla to jako svědek, prskala by vztekem a ponížením, protože bylo zřejmé, že bude poslední rozloučení sdílet společně s davy. Nezazní

žádné tesklivé tóny trubek jen a jen na její počest ani nikdo nepronese smuteční řeč na její památku. Nikdo sem nepoloží vzácné květiny ani nezadá zakázky na její velkolepé portréty. V dnešní době nikdo o takové oslavy nestojí.

Ani pro mrtvou královnou.

Přejeďu pohledem k masivnímu kovovému trůnu uprostřed vyvýšeného prostranství. I ten je prázdný. I když jsem ho tam mohla stěží očekávat. Pochybuju, že by zde nový panovník Dyvedu strávil v posledních týdnech sezením víc než pár minut – a pokud by tu byl, rozhodně by ten čas netrávil ve zdobeném slavnostním křesle.

Obejdu prostranství a přiblížím se k zadní stěně jeskyně. Je tu ještě větší horko z těch plamenů, které šlehají vysoko a hladově se olizují, jsem tak blízko zdroje magie, která zde rezonuje v neutuchajícím rytmu. Jedna část zdi mírně vyčnívá a skrývá starou důlní šachtu, která slouží jako výtah. Položím dlaň na teplý kámen, kde je na povrchu vyryt zvláštní vzor – je to symbol vytesaný do kamene dávným mágem. K jeho spuštění stačí jediný záchvěv magie. Mezi prsty mi proniká ohnivá záře a panel na podlaze se pode mnou začne rychle pohybovat.

Během těch posledních několika měsíců jsem si začala zvykat na používání sítě výtahů v Caeldeře, ale pořád to není příjemný pocit. Mé vrozené sklony ke klaustrofobii se probouzí pokaždé, když se ocitnu pod zemským povrchem. I teď, když stoupám důlní šachtou, toužím po úniku. Touha po čerstvém vzduchu, po slunečním světle a obloze nad hlavou mi svírá hrdlo ostrými drápy.

Výtah se s trhnutím zastaví, až sebou šubnu. Z uzavřeného prostoru s výhledem na trůn vyjdu do menší-

ho prostoru hluboko pod ním a cítím, jak mi naskakuje po celém těle husí kůže. Toto je místo mocné přírodní síly, kde na povrch vyvěrá hluboké kouzlo samotného nitra Anwyvnu. V očích mě štípou slzy, cítím zde tu silnou moc magie.

Zaoblené stěny a nízký strop kolem mě pokrývá nespočet vyrytých symbolů. Září, jako by je zevnitř osvětlovala čirá síla – jejíž zdroj je skrčený uprostřed prostoru s rukama přitisknutýma na podlahu ztuhlé lávy a vysílá pulz za pulzem.

„Pendefyre,“ zavolám na něho tiše.

Nevzhlédne.

„Pendefyre,“ říkám znovu hlasitěji. Trhne hlavou, ale stále se na mě nepodívá. Skoro to vypadá, jako by se ještě více soustředil na rudě žilkované kameny. Klouby na dlaních už má úplně bílé. Plameny mu šlehaají mezi prsty, propalují dvojité stezky po jeho pažích, zapalují stopu na holé hrudi až k místu, kde tmavý vzor vírů a spirál zdobí tělo.

Poslední elementu Ohně.

Fascinuje mě stejně jako poprvé, když jsem ho viděla, jak se mu plamen v trojúhelníkovém vzoru vine přes pravé rameno a hrud'. S úžasem teď sleduju, jak ze sebe Penn dává víc a víc, aby ochránil město před zlem. Stojím tam několik dlouhých vteřin jako ochromená, můj zrak pohlcují hladové plameny, které se mu vinou po kůži.

Kolik ještě ze sebe může dát, než se úplně vyčerpá? Jak moc energie ze sebe může vydat, aniž by si nevratně ublížil?

Není divu, že pro mě Mabon přišel. Není divu, že si Společenstvo Žhnoucích dělá o svého vůdce tolik starostí. Předchozí Poslední elementu Ohně, král Vorath, zemřel právě tady v této místnosti a právě při této čin-

nosti. Chtěl příliš mnoho energie a příliš se namáhal. A to ho stálo život.

I když jsem na Penna za jeho poslední postoj naštvaná, nemůžu nečinně přihlížet, jak se ve své posedlé snaze zajistit bezpečnost Caeldery ničí.

To, jestli se mi to podaří, je úplně jiná věc. Zatnu zuby, když se začnou drát na povrch vzpomínky na poslední okamžik, kdy jsem stála na tomto prahu – výsledek Jacova neúnavného přemlouvání, abych ho sem před čtrnácti dny doprovodila.

Penn ten den jasně vyjádřil svůj postoj. Velice rozhodně. Řval na nás, že bychom se měli starat o své ztracené záležitosti a neplést se do těch jeho.

Zdar králi Pendefyreovi, Tvrdohlavému.

Potlačím podráždění, jehož pachut' mi přetrvává na jazyku, a nejistě udělám další krok. „Pendefyre. Poďívej se na mě.“

Ale Penn mě nevnímá. Je zcela ponořen do svého úkolu a vkládá veškerou sílu do ochranných štítů. Srdec mi buší, když sleduju, jak se vydává ze všech sil. Má divoký výraz – je to směs odhodlání a zoufalství. Tvář má bledou jako pergamen. Přerostlé lokny lesklých kaštanových vlasů mu padají do čela a zakrývají mu oči, ale vím, aniž bych je viděla, že je v nich plno magie a duhovky sálají jako žhavé uhlíky.

Zhluboka se nadechuju, abych se uklidnila, ale má to na mě opačný vliv. Vzduch se mi dostává do plic s opojnou provokací. Pennova magie na mě působí víc, než jsem ochotna si přiznat. Znamení na hrudi neustále brní, ožívá, chce se drát ven a pohrát si. Zaručile to potlačuju. Kdybych do tohoto scénáře přidala ještě vzdušnou magii, bude mít pravděpodobně stejný účinek, jako kdybyste vylili sklenici alkoholu do ohně s tím, že ho chcete uhasit.

Vzplanutí.

Komnatou se valí nový impulz síly. Sleduju, jak mu proudí tělem, svaly na jeho holých zádech se napínají, i šlachy na pažích, když do kamene přenáší syrovou magii. Ochrana kolem nás pulzuje jasně jako světlo hvězd. Nohy se mi najednou podlomí, když mě magie zasáhne, vyrazí mi to dech z plic a s žuchnutím dopadne na kolena.

Mrkám, abych potlačila bolest, a znovu pohlédnu na Penna. Zpanikařím. Žár se mu vine po pažích a spirály na hrudi se ještě zvětší. Jeho celou postavu zahálí hustý plášť plamenů. Krčí se tam, v planoucím žáru, a spaluje ho to, zatímco se dívám. Skrz žhavé záblesky vidím, jak mu ze špičatých uší začíná kanout krev, stéká po širokém hrdle a hromadí se v prohlubni klíční kosti.

„Penne!“ vykřiknu prosebně. „*Pendefyre!*“

Ani tentokrát na zvuk mého hlasu nereaguje. Je ponořen do impulzů své magie.

Musím tomu udělat přítrž. Hned. Než bude příliš pozdě.

Než ho ztratím.

Zatnu zuby a nutím se posouvat vpřed centimetr po centimetru, skoro se po podlaze k němu plazím. Je to jako plazit se v žáru poledního slunce. Pot mi stéká po zádech, cítím ho na krku. Na tváři cítím neúprosný žár. V očích se mi zalesknou slzy, ale hned vyschnou. Oči mám vysušené jako pouštní písek, každé mrknutí víček mě nepříjemně škrábe. Řasy mám suché jako troud.

Premýšlím, při jaké teplotě se mi vznítí tunika, když se plazím po rozpálené podlaze. Zkamenělá láva mě pálí do konečků prstů a já mám pocit, že se zase rozproudí, jako tomu bylo před tisíci lety, kdy tato sopka

naposledy vybuchla. Překonávám bolest a nutím se pokračovat vpřed. Zmenšuju prostor mezi námi, posouvám se jeden nesnesitelný kousek po druhém.

Není to jen fyzická bolest, která mi brání v pohybu vpřed. Zdá se, že i samotná duše se zdráhá, živena poutem znamení, které mě nerozlučně spojuje s Pennem. Obvykle mě naše propojení uklidňuje. Dává mi pocit bezpečí. Je to nevědomé pouto v pozadí mé mysli, které mi dává vědět, kde Penn je a ve vzácnějších chvílích silných emocí i co cítí. Jako vůni hořícího listí v podzimním větru ho cítím z dálky a v případě potřeby k němu najdu cestu.

Teď mě ale naše pouto neuklidňuje. Ani kapku. Je to zuhelnatělý proud ryzí energie, který si razí cestu z jeho srdce do mého. V mých vlastních zásobách magie, hluboko v divoké bouři, která víří uvnitř, cítím, jak se klidné vody mé síly začínají vařit pod Pennovým žářem. Všechno, co je chladné a ovládané v samém jádru mé bytosti, se zdá být náhle v nebezpečí a hrozí, že vzplane. Než se doplazím k němu doprostřed komnaty, snažím se udržet své vlastní destruktivní schopnosti na uzdě.

„Penne, musíš s tím přestat.“ Natáhnu k němu ruku, ale ucuknu zpátky z plamene, který mě bolestně zasáhne a z nějž mě brní konečky prstů. Na kůži mi vyskáčou puchýře.

„Prosím, Penne. Prosím, poslouchej mě.“

Oheň plane tak jasně a silně, že Penna skoro nevidím a nemůžu dýchat. Ještě třikrát se k němu snažím proniknout skrz plášť plamenů, které ho obklopují, a říkám si, že je to jen bolest, že popáleniny, které se mi teď objeví, se zase rychle zahojí, ale nedaří se mi ho dotknout. Odtáhnu od něj ruku a spálená kůže mě bolestivě pálí.

Z uší mu kane další krev a v pramíncích mu stéká po hrudi. Uvnitř ohnivé koule vidím jeho bílou kůži. Bledou jako mrtvola.

Prosím, volá z hloubi mého nitra tichý hlásek. Prosím, Pendefyre. Poslouchej mě. Zastav to.

Ale on to neudělá.

Nemůžu mu pomoci svou magií, stejně jako ho nedokážu zastavit rukama. V zoufalství se snažím dotknout pouta, jež mezi námi hoří. Chytím se toho neviditelného pouta, které spojuje mé srdce s jeho, spojuje oheň se vzduchem, a začnu za něj tahat jako za nekonečnou cívku příze a snažím se skrze něj propojit jeho mysl s mou.

Nejsem si jistá, jestli to bude fungovat. Dokud nevidím, jak se plameny stravující Penna začínají ztrácet a slábnout, jak sama vstřebávám část té zkázy, kterou si sám působí. Málem se kousnu do rtu, jak mě pálí nervová zakončení a jak mi morek v kostech vysychá žárem.

Bohové, kolik bolesti musí cítit uvnitř, když je toto jen stín jeho moci.

Víc už nezvládnou, to už bych si mohla vážně ublížit. Ale nemám na výběr. Krev mu teď teče z očí i z uší, stéká mu po tvářích, kape z ostře řezané čelisti. A tak si беру ještě víc. Přitahuju si jeho oheň k sobě, do sebe, dokud nemám pocit, že mi krev vře v žilách, dokud necítím, jak mi slábnou ruce i nohy, a dokud každý nádech nepálí, jako bych měla plíce plné uhlíků.

Žár i plamen směřuju do nejhlubších zákoutí své vlastní síly, kde ve mně proudy vzduchu vanou dostatečně silně, aby je uhasily. Se svíčkami ve větru si má bouře poradí. Plameny kolem Penna začínají slábnout, už blednou a vidím skrze ně Pennovo tělo, jak ho plameny olizují.

Ještě víc.

To horko je nesnesitelné. Mám pocit, jako by se mi tělo mělo roztříštit na tisíc kousků, cítím, jak se mi pod tou silou rozpadá mysl. Svět kolem mě bledne a svírá mě tma. Prohrávám boj s bezvědomím. Těsně předtím, než mi dojdou síly, můj vnitřní hlas naposledy zakřičí – je to bolestná a zlomená modlitba k muži, který je skrčený vedle mě.

Jestli tady zemřeš, vezmeš mě s sebou.

Slyší mě. Nějak, nějakým způsobem mě slyší. Plameny s prskáním a syčením hasnou a jako ozvěna se odráží od zdí. Neúprosná vlna horka opadá tak rychle, až jsem si jistá, že mám halucinace. Zase můžu znovu dýchat. Sice jen zoufale a trhaně nasávám doušky přehřátého vzduchu – ale alespoň dýchám. Zírám na lávovou podlahu komory protkanou žilkami, kde klečím a opírám se dlaněmi. Paže a nohy se mi třesou, jak se snažím, abych se úplně nezhroutila. Rukávy uniformy, kterou nosím v nemocnici, když ošetřuju pacienty, jsou úplně spálené a kůže pod nimi má zářivě šarlátový odstín čerstvé popáleniny. Prsty mám jako zuhelnatělé, konečky celé zčernalé. Chvíli si ta zranění prohlížím, než mi konečně ochabnou ruce a nohy a já se vyčerpáním zhroutím.

Ani nedopadnu na zem. Dvě silné paže mě sevrou, než se dotknu podlahy. Nadechnu se, opřu se o širokou hrud' a pohlédnu do zamračené tváře krále Dyvedu.

„Co sis sakra myslela?“ zavrčí a v každém slově je cítit vztek.

„To je zvláštní způsob, jak mi poděkovat za to, že jsem ti zachránila život,“ odseknu chraplavě a vyprosím se z jeho sevření – toho pohybu hned zalituju, protože mnou projede nová vlna bolesti a zcela mě paralyzuje.

„Poděkovat ti? Třesu s tebou, aby ses probrala.“ Jeho dotek je něžný, což je v rozporu s rozzlobeným hlasem. Drží mě, jako bych byla z porcelánu, dává si pozor, aby mi velkými pažemi nestiskl moc silně popálenou kůži. „To, co jsi právě udělala, bylo neuvěřitelně riskantní. Mohl jsem tě zabít.“

„Jenže kdybych to riziko nepodstoupila, zabil by ses sám, ty nevděčný parchante!“

„Raději bych zabil sebe než tebe.“

„To neříkej.“

Jeho oči stále září magií. Upírá na mě pohled a oči má jako dva uhlíky spalující žár. Pod očima má hluboké kruhy, jsou to stíny vyčerpání. Pramínky krve mu stále stékají po tvářích a kanou na hrud’.

„Vím, že ses snažila pomoci,“ zamumlá po dlouhé pauze. „Ale zbytečně ses vystavila nebezpečí.“

„Jak zbytečně, Penne? Magie tě úplně pohltila. Oheň tě stravoval.“

„Měl jsem to pod kontrolou.“

„Takhle mi to ale nepřipadalo. Ani mně, ani tvým mužům, ani nikomu, kdo není slepý.“

„Přeháníš.“

„Vážně?“ Zavrtím hlavou. „To si nemyslím. Ať už si to chceš přiznat, nebo ne, hraješ nebezpečnou hru. Ženeš se tak blízko k okraji propasti, že je jen otázkou času, než uklouzneš. Ženeš se vstříc vlastní smrti. Stejně jako to udělal král Vorath.“

„Jak jsem už říkal,“ pronese ochraptělým hlasem, „měl jsem to pod kontrolou. Zastavil bych to, než by to zašlo příliš daleko.“

„Promiň, ale dá se tomu jen stěží uvěřit, když tu sedíš zbrocený vlastní krví.“

Znovu se snažím vykrotit ze sevření a on mě pustí. Ucouvnu, chci mít odstup. Nemám sílu odtáhnout se

od něj dál. Udělám jen pár kroků, než se zastavím, abych popadla dech a opřela se dlaněmi o teplý kámen, protože jsem se málem sesypala. Bude to chvíli trvat, než se budu moci postavit na nohy, ale už teď cítím, jak se mé tělo začíná uzdravovat, puchýře a jizvy, které mi naběhly, se už vyhlazují do pružné a nezjizvené kůže.

Znovu pohlédnu na Penna. Sleduje mě s pevně sevrženou čelistí a prohlíží si, jak se mi rychle hojí zranění. Skrže naše pouto cítím řadu silných emocí. Vínu, bolest, vděčnost, vztek, touhu, odpor sám k sobě. A pod tím vším palčivou touhu po odplatě, kterou žádný čas nezmiří. Jediné, co by pomohlo, je stisknout Efnysienovi hrdlo tak silně, dokud nevyprchá všechna jeho životní síla.

„Bojím se o tebe,“ zašeptám nakonec.

Ucukne, odvrátí zrak a zatne zuby. „Nemusíš.“

„Penne, jsi na ten obranný systém až moc fixovaný. Jsi jím posedlý. Nemůžeš sem chodit každý den. Takhle ti to vysaje všechny síly.“

„Jen chci, aby bylo město v bezpečí. Myslím, že po všem, co se stalo během Fyremas, se to dá pochopit.“

„Nikdo nezpochybňuje tvé úmysly. A nikdo tě neobviňuje z toho, co se tu noc stalo.“

Hořce se ušklíbne. „Ne?“

„Ne,“ opakuju tiše. „Nikdo. Možná kromě tebe samotného.“

Zprudka se ke mně otočí a pohlédne na mě. „A koho jiného bych měl vinit, když ne sebe? Prolomily se mé ochranné štíty. To moje síla pohasla. To já zůstal úplně bezmocný při obraně svého lidu, svého města před tím masakrem.“

„I bez své síly jsi město ubránil. Jsi nejlepší bojovník v Dyvedu. Možná v celé Severozemi.“

„A ani přesto jsem ho neudržel v bezpečí. Nedokázal jsem ho ochránit.“

„Udělal jsi všechno, co se dalo...“

„A nestačilo to!“ zakřičí a zvuk se odráží od zdí. „Potřebovali ode mě víc a já je zklamal. Už nikdy nedovolím, aby se to opakovalo. Ne, dokud budu dýchat. Ne, dokud jsou v tomto městě ještě lidé, kteří potřebují mou ochranu.“ Odmlčí se a zalapá po dechu. „Ne, dokud Efnysien nebude mrtvý a nezmizí, dokud nebudou jeho kosti rozházeny do nejvzdálenějších koutů země a moře.“

„Tvůj lid tě potřebuje víc než jen k ochraně, Pende-fyre. Hledá u tebe sílu, to ano, ale také vedení. Vládu. Pro ně jsi jejich hrdina a spasitel. Jsi jejich král.“

„Zpěváci v ulicích ale nezpívají mé jméno, nýbrž to tvoje. Rhya mocná, Rhya statečná.“

Tváře se mi rozhoří. V tom s ním nemůžu nesouhlasit. Od té bitvy všechny nějakým způsobem fascinuju. Všichni si vypráví o tom, jak jsem si poradila s ledovými obry, kteří by nás jinak s radostí všechny rozsápali na kousky, a to tolikrát, že každé vyprávění, jak se zdá, přikráší skutečnost o trošku víc – takže než se tento příběh dostane do nejvzdálenějších koutů Dyvedu, obávám se, že už se bude vyprávět, že jsem jediným mávnutím ruky zabila třicet nepřátel. Že mi z očí srší elektrické blesky a mrknutím oka dokážu zabít klidně i celou armádu.

Splétač větrů, šeptají si, když jdu kolem po ulici. *Světloňoška*.

Poslední elementu Vzduchu.

Zachránce Caeldery.

Snad bych se tomu i zasmála, kdyby to nebylo tak absurdní. Nejsem všemocná bohyně, nezasloužím si takové uctívání. Odkášlu si, cítím rozpaky.

„Zpěváci mají smysl pro dramaticknost. Jejich verze vyprávění o bitvě mou roli zveličuje a dodává jí nadpřirozené rozměry.“

Pennův obličej se zamračí. „Nedělej to.“

„Co?“

„Nezlehčuj, co jsi pro toto město udělala. Nezmenšuj své zásluhy, abys zakryla moje nedostatky. Nebylo by to vůči tobě fér a mě to neomlouvá.“

Přimhouřím oči. „Možná by pěvci nezpívali písně o mé slávě, kdybys lidem ukázal svou tvář. Možná kdyby se jejich nový král každý den neničil do roztrhání těla při ochraně štítů nebo kdyby se na celé noci nezavíral na válečných poradách se svými rádci nebo kdyby nebyl uzavřený v této komnatě a v každé volné chvíli by do ochranných štítů nepřenášel magii, sami by viděli, co jsi pro ně udělal. Jak tvrdě pracuješ, abys jim zase zajistil bezpečí. Možná by pak zpívali o tobě místo o mně.“

Nastane hrobové ticho. Zdálo se, jako by celý svět zadržel dech, když se Penn postaví. Ani se nepohne, neudělá ani krok. Jen tam stojí, ruce zaťaté, holou hrud' pokrytou krví a tvář ztuhlou výrazem takového hněvu, že mi z toho naskočí husí kůže.

„Tohle si o mně myslíš?“ zeptá se nakonec ochrapělým hlasem. „Že potřebuju oslavné písně, aby mi připomínaly mé místo v srdcích lidí? Vidíš mě tak slabého, tak nejistého, že potřebuju být uctíván jako hrdina, abych dokázal plnit své povinnosti?“

„Právě naopak!“ vykřiknu a také se snažím postavit se na nohy. Pokouším se potlačit bolest a křeče, které mě omezují v pohybu. „Myslím, že jsi až moc silný. Že na sobě neseš příliš velký díl tohoto břemene sám a nedovoliš nikomu, aby ti s ním pomohl.“ Ztiším hlas. „Myslím, že si musíš uvědomit, že existuje

víc důvodů, proč žít, než je pomsta. Na tomhle světě je i spousta dobrých věcí, Pendefyre. Třeba dobří lidé.“

„Většina z nich uprchla.“

„Někteří ale zůstali. A jiní se zase časem vrátí.“

Nebo v to alespoň doufám.

Podle mého odhadu zůstala tak polovina lidí – někteří jsou příliš nemocní na to, aby se vydali na cestu, a někteří prostě jen tvrdohlavě odmítají ponechat své město napospas útokům cizinců. Masový exodus po bitvě udělal z rušného hlavního města jen stín jeho dřívějšího já. Občané, kteří se kdysi cítili bezpečně v chráněném úkrytu kráteru, zmizeli zdánlivě přes noc, naložili si do svých vozů a povozů co nejvíce věcí a pak zamířili do odlehlých končin náhorní plošiny Dyvedu, aby žili v izolaci. A možná se pokusí zapomenout na zvěrstva, kterých byli svědky. Na přátele, které ztratili.

I já mám někdy slabou chvilku a přistihnu se, jak si přeju, abych se k nim mohla přidat. Abych i já mohla prchnout pod rouškou tmy a probudit se někde úplně jinde – někde, kde takové věci jako naděje, radost a pocit soudržnosti nejsou jen planou iluzí. Ta touha ve mně stále je, i když si uvědomuju, že je to nemožné.

I kdybych někde začala znovu, nedá se vymazat to, co jsme si vytrpěli.

Žádné místo není dostatečně vzdálené, aby se na ty hrůzy dalo zapomenout.

Kamkoliv půjdeme, ponese se tu bolest s sebou.

Popojdu k Pendefyrovovi a dávám si pozor, abych se nepohybovala příliš rychle a ani se nedostala příliš blízko k němu. Stále se hněvá, ale vidím, jak na něj má slova působí. Jeho hněv začíná slábnout a zanechává po sobě jen hluboké vyčerpání z posledních měsíců, kdy ze sebe vydával příliš mnoho. Je opravdu vyčerpáný. Už nemá žádné rezervy. Kdybych nepřišla...

Jen při pomyslení na jeho ztrátu se mi úplně rozbuší srdce.

„Pendefyre.“

Když vyslovím jeho jméno, zavře oči a podle výrazu se v něm perou protichůdné emoce. Udělám další krok k němu a natáhnou se – pomalu, tak zoufale pomalu – a propletu své prsty s jeho. Jsou silné, mozolnaté a docela teplé. Celé jeho tělo se pod dotykem zachvěje a musí se přemáhat, aby se nepohnul. Ale nesetřásl mě. Ne, jeho ruka svírá tu mou, jako když se tonoucí chytá záchranného kruhu uprostřed rozbouřeného moře. Až mě to pálí v očích, ta jeho syrová potřeba držet mou dlaň, ta do očí bijící naléhavost.

„Odejdi se mnou, teď hned.“ Stisknu mu ruku. Zároveň vyšlu vzájemným poutem impulz – uklidňující dávku ujištění. „Kdy ses naposledy pořádně naje-dl? A kdy ses pořádně vyspal? Tím nemyslím těch pár ukradených hodin na lehátku v kasárnách.“

Nečekám na jeho odpověď. Vyrazím na cestu a vedu ho s sebou, opouštíme komnatu a jdeme k výtahu, kde aktivuju symbol, který nás zaveze do trůnního sálu. Nebrání se a tiše následuje mé kroky. A i když vím, že by to možná nikdy nahlas nepřiznal, skrz to pouto cítím slabý záchvěv úlevy, že tato volba – obzvláště tahle konkrétní volba – nepadá na jeho bedra.

Protože už tak toho nesou ažaž.

KAPITOLA DRUHÁ

VYDÁME SE PO TOČITÉ PĚŠINĚ Z rozbořeného paláce. Cesta, která kdysi zabrala sotva pár minut, nám teď trvá skoro hodinu. Musíme se prodírat sutinami a to není jednoduché. Vstupní hala najednou končí hromadou sesypaného kamení. Zbývající schodiště jsou tak poškozená, že se po nich nedá bezpečně a s jistotou jít. Chodíme tedy chodbami pro služebnictvo a polozasypanými průchody, osvětlenými světly loučí ze zadní části trůnního sálu.

Jak postupujeme, vzduch už není tak zatuchlý, protože sem proniká čerstvý vzduch škvírami a trhlinami v poničeném opevnění paláce. Už se mi dýchá lépe, když svírající pouta klaustrofobie pomalu povolují smrtelné sevření kolem hrudi.

Teď už to není tak daleko.

Rychle procházíme velkým tanečním sálem, přeskákujeme kamení a zbytky zdiva na podlaze. Když se v zoufalství pátralo po přeživších, vyklidila se tady úzká cesta – z této záchranné mise se ale až příliš brzy stala mise pro vyzvednutí mrtvých, protože nezůstal naživu nikdo, koho by bylo možné zpod těch sesypaných skal vyhrabat. Byli tu jen samí mrtví. Strop se

propadl, je to jen otevřená díra zející k mlhavé šedé obloze. Na tanečním parketu leží trosky dvou zřícených věží, kde se nyní prohánějí a točí piruety jen duchové.

Poté, co se most zřítíl, hlavní brány spadly a ná dvořím se nedalo projít, vytvořili zde nový vstup přes zřídka používanou boční terasu. Kdysi sloužila výhradně pro královniny zahradní slavnosti a odpolední čaje, nyní slouží už jen jako průchod. Jak se k tomu místu blížíme, začínáme míjet statné vojáky v zaprášených hnědých uniformách, kteří kousek po kousku odklízejí sutiny. Je to vyčerpávající, monotónní úkol; nezávidím jim, když si prohlížím jejich špínou pokryté tváře a zakrvácené klouby. Napínají svaly, aby zvedli obrovské balvany, často pracují po dvou nebo po třech. Když mezi nimi procházíme, nevěnují nám žádnou pozornost.

Mžourám do oparu, když vycházíme ven na terasu. Je to až zlověstné, jak je tou hrůzou nedotčená, její živé ploty se zelenají novými výhonky, v mramorových fontánách stále bublá voda a vydlážděné cestičky jsou neporušené. Zvláštní záblesk něčeho normálního uprostřed rozkladu.

Tato část paláce je nejvíce zachovalá. Její věž stále stojí jako osamělý strážný, tyčící se vysoko k obloze nad našimi hlavami. Tady by člověk mohl mít i pocit, že Fyremas nikdy nebyl. Dokonce i jezero vypadá skoro normálně. Skoro. Tu iluzi poněkud kazí hromada sutin, která vytváří linii k jeho středu. Ta jizva ze zřícené skály a kamení je vše, co zbylo ze spadlých věží a mostu pod nimi. A *těl* pod nimi.

Tolik promarněných životů.

Vodní tříšť z blízkých vodopádů se vznáší těsně nad hladinou vody a je tak hustá, že vypadá jako mlha. Znamé dunění padající vody přehlušují vzdechy

vojáků, kteří nesou svůj těžký náklad po svahu, kde je na hromadě sutin postaveno dřevěné přístupové molo. Je tam uvázáno několik hladkých dřevěných plavidel, jež čekají na svůj náklad. Většina z nich už je dost ponořená, protože jsou na nich navrženy trosky, které se odvázejí na vzdálený břeh.

Penn mě sevře ještě pevněji, jak sestupujeme po provizorním molu, a beze slova mě podepře, kdykoliv mi nohy na vlhkých prknech podklouznou. Takhle blízko vodopádů je všechno neustále vlhké.

Poté, co mi pomůže nastoupit do jednoho z volných dřevěných plavidel, mrštně ke mně přiskočí a odváže loď od mola. Chvilí není slyšet nic jiného než hladké nošení vesel, jak nás rychle převáží přes jezero, a jen občas zaslechnu namáhavý vzdech, který mu proklouzne mezi pevně sevřenými rty. Naše ticho prohlubuje tíha nevyřčených slov.

Ucítím na sobě Pennův pohled, ale dívám se na protější břeh, ke kterému se blížíme. Tyrkysově modré vody jemně šplouchají u písčitého břehu. Pořád je to zvláštní vidět ten úsek břehu prázdný – žádní rybáři neházejí sítě do mělké vody ani návnady dolů z mostu. Ale už tu nejsou žádné ryby, které by lovili. Všechny ryby zahynuly spolu s ledovými obry, když vřela voda. Bude to trvat celé generace, než se jezero zase zaplní novými hejny ryb. Ale i pak pochybuju, že je bude někdo lovit.

Kdo by se odvážil zapátrat v hlubinách vodního hrobu?

Zbytek hlavního města nepůsobí o nic lepším dojemem, a to z velké části kvůli pochmurnému počasí posledních dní. Mlha zahalila rozbité kosti města. Zdá se, že nikdy nezmizí, ani když se paprsky slabého poledního slunce pokoušejí proniknout skrze věčnou vrstvu

mraků, která se vznáší nad kráterem. Pro jarní Caelderu to není obvyklé – nebo mi to tak alespoň říkali. Ale koneckonců už několik měsíců tu není nic, co by se dalo za *obvyklé* označit.

Naše ticho trvá i po cestě k mému bydlení. Penn se zdá být rád, že mě může následovat, a já se na nic neptám ani si nestěžuju. Je ztracen v jakémisi mámení, jeho myšlenky jsou vzdálené stejně jako jeho výraz, když procházíme tržnicí. Pryč je její energie a bzukot, vládne tu jen ponurá atmosféra jako na hřbitově. Dlažební kostky, na kterých kdysi občané směňovali koruny za nejrůznější zboží, jsou stále potřísněny krví těch, kteří zde padli pod úderý válečných seker Reaverů.

Říkám si, že se jednou prodejci vrátí a budou si zase vyměňovat mince a klepy, zatímco jejich zboží bude měnit majitele, a odpoledne naplní vůně koření a smích. Prozatím však zůstává toto místo, stejně jako většina města, zlověstně prázdné.

V tiché shodě s Pennem zrychlujeme krok, nechceme se tu zdržovat déle, než je nutné. Odvracím zrak od fontány, kde starý lékárník vydechl naposledy; od části chodníku, kde ševce s jeho ženou v náručí potkal smutný konec. Ale nemusím se ani dívat, abych to viděla. Takové vzpomínky se vryjí do paměti.

Velké množství skla a trosk bylo z chodníků uklizeno už před několika týdny, větší škody však stále přetrvávají. Celé bloky domů jsou zabeďněné a jejich obyvatelé buď zemřeli, nebo prchli z města.

A i když jsou stopy po masakru už jen sotva viditelné, i když jsou sutiny odklizeny a odvezeny pryč... už nic není stejné. Obávám se, že už to ani nikdy stejné nebude. Na nás na všechny dopadla pochmurná nálada, podobná zvláštnímu oparu, který se vznáší ve vzduchu. A ani jedno nevypadá, že by mělo zmizet.

Jsem tak pohroužena do vlastních myšlenek, že si ani nevšímnu, že jsme dorazili ke dveřím, dokud před nimi nestojím s rukou na klice. Chvilí váhám, než je otevřu, a pohledem přejeďu k muži po mém boku.

„Tady, ehm... tady bydlím,“ pronesu. *No to jsi moc šikovná, Rhyo.* „Myslím tím od té doby, co jsem odešla z kasáren.“

„Já vím.“

On to ví? Jak to může vědět?

Nikdy se mě nezeptal na to, kde spím, ani si neudělal čas mě navštívit. Asi mu to řekli Farley nebo Mabon, to je možné. I když by mě překvapilo, že ho to vůbec zajímalo, aby se jich zeptal. Už týdný se tím trápím a podezřívám ho, že na mě úplně zapomněl.

Mám pocit, jako by můj jazyk snad ani nebyl částí mého těla, ale přinutím se vykoktat pár slabik. „Dobrá. No, tedy... Pojď dál.“

Otevřu dveře a bez dalšího otálení vejdu do potemnělého obchodu. Okamžitě mě obklopí uklidňující odér sušených bylin a čerstvého prádla, známá vůně, která mi připomíná dětství v Portu. Nastěhovat se po bitvě do domu starého lékárníka na Hlavní ulici pro mě byla přirozená volba. On už své regály s vyrovnanými tinkturami v lahvičkách potřebovat nebude a ani to množství zásob bylin. Jeho duše už je v nebi a popel roznesl vítr po okolí. A doufám, že ať je teď kdekoliv, nevádí mu, že pokračuju v jeho práci nebo že jsem se nastěhovala do jeho stísněného bytu.

Zadní schodiště je úzké a potřebovalo by zamést. Pennovy boty, jak mě následuje, ten prach akorát víří a pod každým jeho krokem dřevěná podlaha zasténá. Když vejdemo do předpokoje, očima přelétnu přeplněný prostor. Pohled mi spočine na hromadách knih, jež jsou prakticky všude, na omšelých polštářích na pohovce

a na potrhaných okrajích koberce. Není tu moc nábytku ani dekorací. Měkké světlo proniká tabulkami velkého okna, které je jediným zdrojem světla.

Penn se zastaví těsně za prahem. Mlčky si prohlíží můj obývací pokoj, jeho pohled spočine na pomačkané dece, pod kterou schoulená trávím tolik večerů, na poloprázdném hrnku, který jsem dnes ráno ve spěchu nestihla dopít. Hledá každou drobnou stopu života, jako bych si zasloužila takovou pozornost.

Prohlížím si ho a přemýšlím, proč je tak těžké najít ta správná slova. Přemýšlím, proč se mezi nás vloudila ta rozpačitost a kdy nám začala být těsná blízkost nepřijemná. Ale především přemýšlím, jak to vůbec překonat.

Proboha, ať už něco řekne. Jeho neustálé mlčení mě začíná znervózňovat. Byl to můj nápad jít dovnitř, a přesto teď, když jsme tady... mám pocit, jako bych si do obývacího pokoje přivedla divokého vlka bez pořádného plánu, jak ho ochočit.

Když si zkoumavě prohlédne pokoj, zadívá se mi do očí. A jak se naše pohledy setkají, stěží můžu dýchat, jako kdyby mi všechen vzduch v plicích spolykal plápolající žár, který se probudil hluboko v mém nitru.

„Počkej tu chvíli, ano?“ zašeptám přidušeně. „Udělej si pohodlí. Hned jsem zpátky.“

Zmizím do kuchyně, jako kdybych chtěla utéct.

Zbabělče, tvé jméno je Rhya.

Ve spíži starého lékárníka sice není nic, co by bylo hodno královské hostiny, ale pochybuju, že bude Pennovi vadit prosté jídlo, které jím v posledních týdnech. Sice je teď králem, ale v srdci zůstane navždy vojákem. Na cestách v divočině jsem ho viděla jíst zajíce nebo plátky zvěřiny či staré placky, aniž by si jediným slovem posteskl.

Ze zásob nám připravím jednoduchou večeři. Zatímco se na sporáku vaří rýže, vezmu utěrku a namočím ji pod kohoutkem. Jak ji nesu z kuchyně, s každým krokem mi z ní kape voda na dřevěná prkna.

Penn ke mně v okamžiku, kdy se znovu objevím, zvedne oči a prohlíží si mě od hlavy k patě. Zdá se, jako by zkoumal každou zaschlou skvrnu od krve a spálené cáry špatně padnoucí pracovní uniformy. Musela dřív patřit někomu z mladých nováčků Cechu léčitelů – pravděpodobně dospívajícímu muži, soudě podle nezdobených kalhot a jednoduchého prošívání. Ale mně to stačí. Dnes je vzácný den, kdy na mě v nemocnici nikdo nekašle, nekrvácí nebo mě nepozvrací.

Penn sedí na ošoupané pohovce a drží v ruce knihu, kterou jsem si včera večer četla při svíčke – je to tlustý svazek o léčivých bylinách a jejich různém využití. V polici na protější stěně byla takových knih spousta. V jeho ruce ale ta kniha vypadá zvláště. Jako by byly jeho ruce stvořeny ke svírání mečů a zasazování úderů. Jen zřídka jsem měla příležitost vidět jeho ruce dělat něco tak všedního, jako je otáčení stránky knihy nebo přejíždění prstů po řádcích. Ten pohled mě zasáhne mezi žebra, je to přímý zásah do srdce.

Pořád je bez košile, na sobě má jen černé kalhoty. V botě má zastrčenou dýku s čepelí zdobenou glyfou, dvojníka té, kterou tak často nosím. Dokonce i teď ji mám připevněnou v pouzdře na levém stehně a uklidňuje mě to. Málokdy bez ní někam chodím. Když se mi podaří usnout, vždy ji mám někde po ruce, buď na nočním stolku, nebo ji mám zastrčenou pod polštářem.

„Tady...“ Zvednu namočenou utěrku. „Myslela jsem, že bych mohla...“

Tázavě beze slova vyklene obočí, když se k němu přiblížím a pokleknu na podlahu k jeho nohám. Prudce

se nadechne, když mu dojde, co chci udělat. Mírně se nakloní dopředu, lokty se opře o kolena a skloní tvář až ke mně. Naše pohledy se v tomhle napjatém okamžiku potkají. V hlubinách jeho očí stále doutná zadržovaný žár. Snažím se ze všech sil udržet si klidný výraz a jako léčitelka si vybavit vše, co by mi pomohlo zachovat klid. Přesto mě stojí značné úsilí, aby se mi netřásl ruce, když mu tisknu vlhkou látku k obličejí.

Pevně zatne zuby, když mu začnu utírat kůži od krve. Krev mu zaschla jako kruhy pod očima a v křehkých prohlubních uší. Postupuju systematicky od jeho lícních kostí k linii čelisti, dolů po opáleném krku a přes hrudník. Jedna jediná kapka krve zaschla přímo nad jeho znamením Posledních, kde kůže mírně vystupuje jako jizva po cejchování. Tu setru jako poslední, spirály a smyčky mě pálí na konečcích prstů, jako kdybych v nich měla horečku. Celý se při tom třese. Víím, že kůže na tomto místě je přecitlivělá. Když ho domyju, bílá látka je rudá od krve a my oba máme zrychlený dech.

„Hotovo,“ zamumlám, nic lepšího mě nenapadne. Začnu se od něj odklánět, ale než si toho vůbec všimnu, pohne se a pevně mi sevře zápěstí. Zvednu oči a naše pohledy se setkají.

„Děkuju,“ řekne Penn váhavě. Víím, že nemluví jen o tom, že jsem ho omyla.

„Není zač.“ Stěží polykám.

Takhle blízko jsme u sebe nebyli víc než měsíc. Od bitvy jsme se sotva potkali. Spíš se mi zdálo, že se mi ze všech sil snažil vyhýbat. Přesto nemůžu zapomenout na to, kdy jsme byli naposledy sami. Naposledy, kdy se mě dotkl. Ten žár, který jsme spolu sdíleli během noci svátku Fyremas, zůstává vrytý v mé paměti tak hluboko, že se nedá vymazat, ani kdyby se mi vyhýbal.

Nerozumíš? zašeptal mi jeho hlas ve vzpomínkách.
Úplně jsi mě dostala...

Když zavřu oči, cítím chuť jeho rtů, jak se dotýkají těch mých. Dotek jeho mozolnatých rukou na mé jemné kůži. Toužebné propojení spalující žářem naše pouto, nesmírná muka chtíce, který ani jeden z nás nebyl dostatečně silný popřít.

Možná bych sama sebe přesvědčila, že se mi to jen zdálo, nebýt toho podivného nového napětí, které teď mezi námi panuje, s jeho rukou na mé kůži a našimi tvářemi těsně u sebe. Ne, bylo to dost skutečné. Ten ukradený okamžik vášně na vyhlídce nad městem, když se na obloze rozsvítil ohňostroj, se skutečně stal – ať už si to chce přiznat, nebo ne.

Kousnu se do spodního rtu, jak mě zaplaví vlna vzpomínek. Pohlédne na má ústa, očima sleduje můj pohyb a zdá se, že se zarazí. Potlačovala jsem je, jak nejlépe jsem dokázala. Snažila jsem se udržet své nezkontrolovatelné emoce ukryté uvnitř mě samotné, než se na něj skrze pouto přelijí, ale to, jak se na mě dívá, mě nutí v této záležitosti zpochybňovat svůj vlastní úspěch.

I když se zlepšuju v utlumení svých emocí, ještě to plně neovládám. Ne tak jako Penn. Kromě pár vzácných příležitostí nebo když z něj sálá tolik magické energie, že už nedokáže udržet déle svou neproniknutelnou hradbu, mi jen zřídka vyšle přes pouto impulz, kterého bych se mohla chytit. Jeho skutečné city zůstávají naprostým tajemstvím. Ať už ke mně cítí cokoliv, cokoliv ode mě chce... nesdílí to. Alespoň ne dobrovolně.

Jedna část mého já se ho touží zeptat, jestli je mé tušení správné. Jestli lituje, že nechal své sebeovládání působit dostatečně dlouho, než aby odhalil své skutečné touhy. Jestli lituje, jak blízko jsme tu noc byli

k překročení pomyslné hranice, ze které není návratu. Ale i když se chci zeptat, nedostanu ze sebe ani slovo.

„Musím odstavit rýži z plotny,“ pronesu místo toho chraptivým hlasem. „Musíš mít hlad. Mabon říkal, že vůbec nejíš.“

Penn něco zavrčí a pustí mě. Ten okamžik je pryč a já se vracím do kuchyně a pouštím se do přípravy jídla.

Ani ne za čtvrt hodiny se vracím do předpokoje s hromadou jídla na podnose. Nesu čerstvý chléb, plátky sýra, miskou s rýží, z níž se ještě kouří, a pár jablek, která jsem si schovala pro zvláštní příležitost. Obchod se konečně znovu rozjíždí, ale několik týdnů po útoku se do města ani z něj nedostaly žádné čerstvé potraviny. Než se věci úplně vrátí do normálu, bude to ještě nějakou dobu trvat.

Ztuhnu na prahu.

Penn na pohovce tvrdě usnul. Je shrbený v ne úplně pohodlné poloze, boty má stále na nohách a opírá se o polštáře. Ve tváři je mu vidět vyčerpání. Říkám si, kolik nocí už asi nespál. I já mám za sebou spoustu bezesných večerů a jsem pak unavená, ale mé starosti se s těmi jeho nedají vůbec srovnávat.

Vycouvám z místnosti a tiše v kuchyni odložím nedotčenou večeři. Co nejtíšeji se vplížím zpět do předpokoje, přehodím přes Pennovo zkroucené tělo obnošenou vlněnou deku a zhasnu plynové lucerny. Promluvíme si znovu ráno, rozhodnu se, když si v potemnělé kuchyni nabírám porci jídla, než si lehnu do postele a pustím se do čtení, dokud nezačnu také klimbat.

Zítřka.

Zítřka si promluvíme nejen o našem vztahu, ale i o všem, čemu jsme se poslední dva měsíce vyhýbali. Zítřka se konečně všechno rozlouskne. Tím jsem si jistá.

Ale ráno, když se probudím, je pohovka prázdná a vlněná deka úhledně složená. Pendefyre je dávno pryč – nejen z mého obydlí, ale i ze samotného města. Cítím ho jen jako slabý záchvěv plamene ve vzdáleném větru někde daleko za okrajem kráteru. A i ten každou chvíli slábne.

KAPITOLA TŘETÍ

JEŠTĚ ANI NEZAČALO SVÍTAT a už jdu do nemocnice. Mé boty v tichu temné ulice klapou po dlažbě.

„Jsi tu brzy,“ ozve se hlas vedle mě. Na jeho chůzi už není po kulhání ani památky. Víím, že stále nosí pod pevnými koženými botami tenký chránič holeně, jako poslední stopu po nedávné zlomenině. Jeho rezavé vlasy jsou v tlumeném světle úsvitu jako matný plamen.

„Ty také,“ odvětim s tázavě pozvednutým obočím. „Vykopla tě z postele nějaká tvá ctitelka?“

„Mýlíš se, Eso. Prosila mě, abych zůstal. *Prosila*. Prosila mě na kolenou, se slzami v očích.“ Farley se na mě ušklíbne. „Myslel jsem, že vstanu brzy, než nastoupím do služby v kasárnách.“

„Do služby?“

„Neslyšela jsi o tom? Konečně jsem dostal povolení k návratu do služby. Díváš se na plnohodnotného znovu přijatého člena Společenstva Žhnocících.“ Hrud' se mu nadme důležitostí. „Vedu svou vlastní jednotku.“

„To je velký krok.“

„Ani ne. Mám bohaté zkušenosti s vedením lidí.“

„V ložnici možná. Ale ne na bojišti.“

Nasadí šibalský úsměv. „Není v tom zase tak velký rozdíl, když to děláš správně.“

Nad jeho narážkou jen obrátím oči v sloup. „Jsi si jistý, že jsi na to připravený?“

„Jsem připravený ode dne, kdy jsi mi poprvé rovnala mou zlomeninu.“

„Jen buď opatrný...“

„*Ach*, ženská! Dej pokoj. Nezničím výsledek tvého lékařského umu hned první den po návratu.“ Odmlčí se. „Teď máš v léčení mnohem důležitější úkol.“

Sevru pevně košík, který držím zavěšený na předloktí. Je plný mastí, tinktur a elixírů, jejichž malé lahvičky s každým krokem melodicky cinkají. Velkou část noci jsem strávila ve skladu shrbená nad hmoždířem a drtila jsem byliny, dokud mi úplně neztuhly prsty. Stejně jako každou noc minulý týden, od té doby, co Pendefyre opustil město. Podle Mabona odjel na průzkum venkovských oblastí na náhorní plošinu, kde dyvedští pastevcí bojují s pohromou jako nikdy předtím. Ani slovem se nezmínil o tom, kdy se vrátí.

Byla jsem z toho podrážděná. Navíc jsem nedokázala skrze naše pouto vnímat jeho přítomnost a z toho jsem byla ještě neklidnější než obvykle. Pokud má ale nespavost nějakou výhodu, pak je to jistě produktivita. Regály nikdy nebyly tak uklizené a poličky s bylinnými léky nikdy tak dobře zásobené. To je dobře, protože je na ošetřovně zoufale potřebujeme.

Hlavním městem se přehnala nepříjemná vlna jarní chřipky, a tak jsem měla spoustu pacientů. Dříve v mém životě, když jsem pomáhala Elimu léčit nemocné v Portu, by mě takové rychlé šíření nemoci velmi znepokojovalo. Ale ve srovnání se zraněními z bitvy a s rozdrčenými končetinami se však mírný kašel jeví jako malá hrozba.

Ztratila jsem přehled o počtu zraněných vojáků a civilistů, které jsem za poslední dva měsíce ošetřila. Nejsem jednou z Cechu léčitelů s jejich strohými pís-kově zbarvenými uniformami a přísnými požadavky na vzdělání, kteří ošetřovali zraněné v Caeldeře v době před bitvou. Ale potřebují veškerou pomoc, kterou můžou sehnat. Staré nemocniční oddělení je pohřbené pod hromadou sutin, takže zdravotnických potřeb je nedostatek. A léčitelé, kteří vědí, jak s těmito zásobami zacházet, jsou ještě vzácnější, protože drtivá většina z nich byla uvnitř, když se zdi zřítily.

Zejména ze začátku na mě lidé zírali s vytřeštěnými očima a tlumeně si šeptali, kdykoliv jsem přišla k jejich lůžkům, abych jim prohlédla rány.

To je ona.

Poslední elementu Vzduchu.

Vidíš tu bouři v jejich očích?

Poslední dobou to ale utichlo. Nebo jsem se možná jen o něco lépe naučila ten šum kolem sebe nevnímat, když převazuju krví nasáklé obvazy, léčím zlomeniny a kontroluju stehy, zda nezačíná infekce. I když mě rozčiluje, jakou rychlostí se ten mýtus, který mě obeštírá, šíří, je toho jen velmi málo, co s tím můžu udělat a věci uvést na pravou míru. Ale podle mých přátel ze Společenstva Žhnoucích k tomu ani neexistuje důvod.

Lidé potřebují v něco věřit, Eso, pokáral mě Farley před pár dny. Bůh mezi nimi by jim mohl dát zase pocit bezpečí. Nech to být, ano?

„Viděla jsi Carys?“ zeptá se mě, když dojdeme ke kasárnám. V tuto noční hodinu je tam ticho – na zápasistích nikdo není, nikdo z lukostřelců nestřílí na terče a pochodně už jen slabě dohořívají.

Najednou se mi sevře hrdlo. „Jen přes okno.“

„Měla bys za ní znovu zajít.“

„Nechce mě vidět. Dala mi to jasně najevo. Nebo jsi zapomněl, jak mi práskla dveřmi před nosem?“

„Truchlí, Eso.“ Povzdechne si a zavrtí hlavou. „Ztratila svou...“

„Vím, co ztratila,“ přeruším ho. „Stejně jako vím, koho za tu ztrátu viní.“

„Potřebuje čas. Vzpamatuje se.“

„Mmm.“

„Pochybuj si, jak chceš. Mám pravdu. Právě přátelství se nerozpadne přes noc.“

Vydechnu. „Požádala o čas. Dávám jí ho. Nejlepší, co teď můžu udělat, je zůstat dostatečně blízko, abych na ni a dítě mohla dohlížet.“

Volba bydlet v domě starého lékárníka má co do činnění nejen s jeho hmoždířem a tloučkem, ale i s blízkostí mé staré přítelkyně. Bydlím tak totiž co by kamenem dohodil od jejího krejčovství na Hlavní ulici. Velkým oknem tak krásně vidím na modrou budovu na konci bloku, kde čas od času z vchodových dveří vykoukne štíhlá ženská postava v tmavém plášti s malým uzlíčkem zavnutým na hrudi. Malý Nevin rychle roste a zdá se, že je zdravý, soudě podle hladového pláče, který slyším ozvěnou z otevřených oken jeho dětského pokoje.

Toužím po dnech před oslavami Fyremas, kdy mě vítali s otevřenou náručí a šálkem teplého čaje. Při mé poslední – jediné – návštěvě jsem viděla to odsouzení jasně napsané v Carysině zachmuřené tváři, vyčetla jsem vinu planoucí v Carysiných hlubinách jejích zamoučených zelených očí ještě dávno předtím, než zavřela dveře.

„Eso, jen si myslím, že možná...“

„Dost, Farley.“ Zakrouťím hlavou. „Jestli se jednoho dne rozhodne, že mě chce zpátky ve svém životě...“

budu tam. Ale nebudu ji nutit, aby mi odpustila, jen proto, abych zmírnila svou vlastní vinu.“

„Říkal jsem ti to už tisíckrát, nemáš se proč cítit provinile. Nikdo tě ze smrti Uthera neviní.“

„Přestaň.“

Zalekne se mého přísného tónu a zavře pusu. I když mě Farley opatrně pobízí, ví lépe než kdokoli jiný, že Carys ještě není připravená odpustit mi a zapomenout na mou roli ve smrti jejího manžela. Uther totiž na mé naléhání vstoupil do paláce; to kvůli mně se vrhl vstříc nebezpečí. Nebýt mě, nebyl by na tom mostě, když se na něj zřítily věže.

Nebýt mě, byl by stále naživu.

Zahojení těchto ran bude trvat déle než jen pár týdnů. Nejsem tak naivní, abych věřila, že mi Carys někdy odpustí a že se naše přátelství zase obnoví.

„Později se stavím u ní v obchodě, až budu mít po službě,“ ujistí mě Farley. „Nakouknu, abych viděl, že se jí daří dobře. Zkusím ji nechat na chvíli odpočnout a pohlídám dítě.“

„Jsi dobrý kamarád, Farley.“

„Ty taky, Eso. Je jen otázkou času, kdy se Carys vzpamatuje ze zármutku a zase vaše přátelství obnoví.“

S těmito slovy se rozloučíme a každý si jdeme svou cestou. Farley mizí v kasárnách a já pokračuju kolem stáji do starého skladu, který jsme před časem přestavěli na ošetřovnu. Uvnitř je tma, prostor osvětluje jen hrstka svíček poblikávajících ve svícnech. Vzduch voní bylinkami, potem a krví starou několik dní. Většina pacientů spí na svých lůžkách, ale někteří tiše sténají bolestí. Zmítají se, s čely zbrocenými potem od horečky, jež pustoší jejich oslabená těla.

U protější zdi zahlédnu Lestyna, rozcuchaného, brýlatého mladíka o několik let mladšího než já, v jeho

hnědé uniformě Cechu ošetřovatelů. Technicky vzato je stále praktikant, protože ještě nedokončil desetiletý noviciát, když se svět zhroutil, ale dovednosti si za poslední dva měsíce neuvěřitelně vylepšil. Jeho rychlé a zdatné prsty se momentálně starají o muže, který dostal zásah sekerou Reaverů do ramene – je to jeden z našich posledních pacientů z bitvy, jehož jsme ještě nepropustili. Většina by vykrvácela nebo by zemřela na infekci, ale tento muž má tuhý koříněk. Už týdny trpí narůstající agónií, zatímco jeho rozsekané svaly pomalu srůstají dohromady.

Lestyn vzhlédne, když mě uslyší vcházet, a tiše kývne na pozdrav, jeho elfská tvář je ve světle svíček sotva viditelná. Pokývnutí mu opětuju a svléknu si plášť. Vyměním ho za čerstvě vypranou zástěru, pověšenou na háčku vedle dveří.

Z košíku беру eukalyptovou a kafrovou mast a ohlédnu se směrem ke starší ženě, která odpočívá na nedalekém lůžku a kašle. Je nepravděpodobné, že by přežila tuto noc, její ucpané plíce s každou hodinou selhávají víc a víc. Nemůžu ji zachránit. Teď už ne. Ale můžu jí potřít hrudník mastí, abych jí ulevila při namáhavém dýchání, a podržet ji za ruku, než odejde z tohoto světa. Můžu jí stírat pot z čela a zavřít oči, až přestanou vidět.

Tohle je nejtěžší věc při léčení – vědět, kdy je čas přestat. Přiznat si, že bitva, ať už sebevíc těžce vybojovaná, je prohraná. Odložit stranou nástroje a mastičky a místo toho přijmout nepříjemnou pravdu o životě: totiž že vždycky jednou skončí. Ať už člověk nalezne smrt pod zříceným palácem, nebo mu ji pomalými kroky přiblíží plynoucí léta, je nevyhnutelnou nutností. Ať se snažíme její příchod oddálit sebevíc, nakonec si pro nás všechny přijde.

Doufám, že až si mě konečně vezme, neuvidím ji přicházet. Netoužím po tom dívat se smrti do tváře. Ne, obzvláště když se bojím, že bych mohla vidět své vlastní oči, jak se na mě dívají – dva bouřkové mraky plné chaosu, jež unášejí mou roztříštěnou duši do éteru, bez možnosti dosáhnout na magii, kterou jsem vypustila.

Dívala bych se na sebe.

Na svět.

„KOLIKRÁT TI TO MUSÍM ŘÍKAT, holka? Co používáme na infikované rány? A co místo toho používáš?“ Osain si přivoní ke sklenici s mastí, kterou jsem právě doplnila, a znechuceně se zašklebí. „Obyčejný kostival? Měsíček lékařský? Copak si nevážíš moudrosti starších?“

Kousnu se do rtu, abych mu neodpověděla. „Omlouvám se, Osaine. Ale podle mých zkušeností jsou listy řebříčku mnohem účinnější než...“

„Podle tvých zkušeností? *Pche!* Kdybychom se spoléhali jen na tvé zkušenosti, nezbyli by nám žádní pacienti. Ze všech by zbyl jen popel na hranici.“

Stisknu rty.

Starý léčitel si pod vousy mumlá něco o mé neschopnosti a kulhá pryč řadou lůžek. Při chůzi se ztěžka opírá o hůl a artritickými prsty svírá křečovitě hůlku. Jeho páteř má tvar půlměsíce, jak je celý shrbený.

Osain léčil rány už dávno předtím, než jsem se narodila – jak mi často připomíná – a byl léčitelem po celá desetiletí, než byl před pár lety donucen odejít do důchodu. Když město padlo, až příliš ochotně reagoval na volání o pomoc.

Ale mnohem méně ochotně přijímal tu mou.

At' už mírním horečky, léčím zlomené kosti, otírám čela, ošetřuju infekce, čistím a obvazuju rány... starý pán se zdá být neochotný nechat mě vstoupit do Cechu léčitelů. Kdyby bylo po jeho, odmítl by mě hned první den, kdy jsem se objevila v jejich provizorní polní nemocnici a nabídla své léčitelské služby. Nebyla jsem novickou.

A navíc jsem byla žena. V jeho očích jsem byla vhodná leda tak pro porodnictví, ale ne pro chirurgii, ze které se lidem obrací žaludek.

Byl to Lestyn se svým ostrovtipem a brýlemi, ve kterých vypadal jako sova, a potutelným úsměvem, kdo poukázal na to, že mají více pacientů než párů rukou, z nichž mnozí budou potřebovat týdny léčby. Byl to Lestyn se svou tichou statečností, kdo svému starému pánovi připomněl, že v letech od doby, kdy se naposledy dotkl hmoždíře a tloučku, se v tomto povolání událo mnoho nového a nyní přijímá i novicky – a mnohé z nich byly na dobré cestě stát se zkušenými léčitelkami, když střecha nemocnice proměnila jejich sny v prach.

Osain neměl jinou možnost než to přijmout – přijmout mě – byť jen s nechutí. Ale staré předsudky jsou staré předsudky. Jeho postoj ke mně se za celou dobu vůbec nezměnil a pochybuju, že k tomu kdy dojde.

Lestyn je sice mnohem vstřícnější, ale je pouze novicem, teprve se svému řemeslu učí a zdokonaluje své znalosti. Musí se tak ve všem podřídít staršímu léčiteli. Osainovo slovo je zákon. Přesto jsem si všimla, že v noci, když pracujeme bez věkem zakaleného pohledu upřeného na nás, je to velmi zvědavý student, dychtivý učit se mé různé metody, a rád si vyslechne mé rady.

Většina třináctiletých chlapců se pravděpodobně spíše zajímá o dvoření se hezkým dívkám nebo se

zlepšují v boji. Ale Lestyn ne. Pokud zrovna neléčí nějakého pacienta, najdu ho potichu v koutku s knihou, brýle mu pomalu kloužou po nose dolů a nasává znalosti ze stránek jako houba.

Když se doslechl o zásobách ve skladu starého lékárníka, poprosil mě, zda by mohl přijít na návštěvu. Teď je u mě stálým hostem, zvoní u mě v kteroukoliv denní či noční hodinu a buší na dveře, pokud mu neotevřu. Vtrhne dovnitř, kymácí se ze strany na stranu, a div že mi dlouhýma rukama neposhazuje všechny lahvičky, lokty naráží do zárubní dveří a rohů stolů a narušuje tak můj klid.

Popravdě řečeno, to vyrušení mi nevádí. Jak bych mohla protestovat, když se objeví neohlášeně, s rozděkaným úsměvem bez jakéhokoliv náznaku omluvy, a v ruce svírá nejnovější knihu, kterou získal. V poslední době jsem byla velmi osamělá. Carys stále sžírará zármutek, Jac a Cadogan jsou na cestě, aby zabezpečili pohraniční oblasti, Mabon drží stráž v hlavním městě a Penn je zcela pohroužený do svých vlastních záležitostí, takže mi společnost dělá jen Farley. Ale i ten na mě brzy už nebude mít čas, protože teď, když je skoro v pořádku, by se měl znovu připojit k řadám Společenstva Žhnoucích. Po nocích bude na hlídce, proto nebude u mě v pokoji vysedávat a hrát karty twyllo, což je záludná karetní hra plná sázek, které zdejší Seveřané tak holdují. Škoda, protože už jsem to konečně trochu pochopila a sem tam i nějakou hru vyhraju.

Den se vleče, hodiny ubíhají ošetřováním a úklidem. Lestyn zachytil přes stůl můj pohled. Zrovna v hmoždíři drtím bylinky a vyvařuju natrhané hadry na nové obvazy. Zvednu prst k ústům a mrknu na něj, zatímco naliju do hrnce lahvičku s šípkovým olejem – přísadu,

nad kterou by se Osain, zarytý konzervatívec, bezpochyby zamračil. Je to trik ze Středozeemě, který mě naučil můj starý mentor Eli. Napuštění obvazů napomáhá hojení a i po odstranění obvazů je pokožka zdravá a hydratovaná. Jsem ochotna riskovat Osainovo lamentování, pokud to znamená, že se mí pacienti rychleji uzdraví.

Lestynův úsměv místo odpovědi je jako záblesk světla v šeré místnosti. Je to hodný hoch a mé tajemství si nechá pro sebe.

Popadnu tyč na míchání a obracím obvazy v hrnci velikosti sudu. Pára z hladiny mi stoupá do obličeje podobně jako vytrvalá mlha, která usedá na oknech ošetrovny. Zvláštní počasí se ještě neuklidnilo a všichni ve městě jsou kvůli němu nervózní. Lidé se nejistě dívají na oblohu a mumlají si něco o zlých znameních.

Každé ráno, když se procházím mlhavými ulicemi, vidím další a další vozy naložené majetkem, další obyvatele Caeldery, jak prchají do odlehlých končin království. Jsou zabalení do zimních pláštěů a třesou se zimou. Je to zvláštní pohled na pozdní jaro. Nedostavila se žádná sluncem zalitá odpoledne, která by rozpustila chlad, žádné vlhvé večery, které by přivítaly první náznaky léta. Jsme uvěznění v neustálém cyklu bezútěšnosti, sevření v neustálé oblačnosti.

Jako vždy, ti, kdo mě zahlédnou, rychle skloní hlavy jako projev úcty. Někteří do vzduchu namalují znamení posvátné tetrády – dvěma zdviženými prsty nakreslí symbol diamantu. A sleduju, jak si potichu šeptají. *Splétač větrů. Světloňška.* Sleduju, jak se v jejich vážných výrazech mihne naděje. Jako bych je mohla nějak zachránit. Jako bych mohla udělat něco, cokoliv, abych zahнала nehostinný chlad a přinesla zase teplo, které kdysi zaplavovalo jejich město na dně

kráteru, kde stopy žáru dávno vyhaslé sopky přetrvávaly i po tisíci letech.

Mám chuť se zastavit a říct jim pravdu. Že nejsem žádný spasitel. Ani pro ně. Ani pro Penna. Dokonce ani pro sebe. Ale jejich bolest už je dost velká i bez toho, abych k ní ještě něco přidávala. Takže jen přikývnu a pokračuju si svou cestou.

Život je jednodušší v temnotě ošetrovny. Čas utíká. Pocity hladu nevnímám a vyčerpání odsouvám do pozadí mysli. Přestávám existovat jako já, Rhya, živá bytost s vlastními potřebami, a stávám se pouhým párem rukou. Zašívám a míchám, oblékám a dávkuju. Starám se o ty, kteří to potřebují, bez ohledu na potřeby svého těla.

Se zástěrou staženou kolem pasu a světlými vlasy spletenými na stranu jsem k nepoznání jako Poslední elementu Vzduchu. Samozřejmě pomáhá i to, že většina mých pacientů má horečku, jsou vyčerpání a nevěnují tak velkou pozornost rukám, které jim hladí hořící kůži, nebo prstům, jež jim kontrolují tep. Možná nedokážu zachránit celé město, ale můžu zachránit je. Jednoho po druhém, postel vedle postele, tělo vedle těla.

Když se za mnou kolem poledne otevřou dveře, vzhlédnu od slavníku, kde přerušovaně spí můj poslední pacient, desetiletý chlapec s bolestí v krku a oteklými uzlinami. Zamrkám, abych se vzpamatovala, a oťfu si ruce o zástěru, zatímco přejdu k prahu, kde stojí ve dveřích známá postava.

„Ahoj, Teagan,“ říkám s úsměvem, když zdravím svou bývalou služebnou, nyní věrnou přítelkyni. Ale můj úsměv pohasne, když vidím, že je oblečená na cesty, její štíhlá postava je zahalena do tlustého pláště a na zádech má přivázaný úhledný ranec. „Ne,“ zašepťám nevěřícně a rychle zakroutím hlavou. „Ty ne.“

Pousměje se. „Přišla jsem se rozloučit.“

„Nemůžeš odejít!“

„Ach, Rhyo, nezlob se na mě.“ Popojde ke mně a natahuje ruku, aby se dotkla mé. Dlouhá, zvrásněná jizva na jejím předloktí – památka na ostří meče Reavera, který ji zasáhl během bitvy – vykukuje zpod rukávu a pokračuje až k prstům. Zahojila se sice dobře, ale nikdy úplně nezmizí – ani se jí nikdy neobnoví plná funkčnost ztuhlých kloubů. A přesto ztráta citu v prstech není nic ve srovnání se vším ostatním, o co té noci přišla. O svou práci v pevnosti, o střechu nad hlavou, o pocit bezpečí. A především o nejbližší přítelkyni.

Kedu.

Byla jsem svědkem její smrti a pak jsem ji pomstila – zabila jsem Reavera, který jí bez mrknutí oka vrazil meč do srdce. Ale vzít mu život byla jen malá útěcha. Žádná pomsta nám už Kedu nevrátí. Stejně jako žádný balzám nebo šití nevymažou roztřepenou jizvu, která hyzdí Teaganinu paži.

Po bitvě strávila několik týdnů zde na ošetřovně, v naší péči. Stejně jako mnoho dalších přeživších, i její srdce potřebovalo stejné uzdravení jako její tělo. Pro Teagan to byla doba velkého utrpení a bolesti.

Pro Lestyna to ale byla láska na první pohled. Mladý novic se podíval na mou krásnou, zlomenou kamarádku a přísahal jí věčnou oddanost. Vůbec ho nezajímalo, že by mohla být jeho matkou, motal se kolem ní s nadšením zbožňujícího štěněte – a tak poskytoval zdroj tolik potřebné zábavy všem v okolí. Když ji před měsícem propustili, začal trucovat.

„Musíš to pochopit,“ naléhá Teagan a zadržuje slzy. Hnědé lokny se jí derou ven zpod šátku, když zavrtí hlavou. „Nic mi tu nezbylo. Nic než bolestné vzpomínky a zničené sny.“

„Ale...“

„Prosím, nedělej to. Nežádej mě, abych zůstala. Uzdravila jsi mě po...“ Lehce ucukne zjizvenou rukou, když sevře tu mou. „Tolik ti toho dlužím, že bych ti nedokázala nic odepřít. Doufám tedy, že mě o to nebudeš žádat. Doufám, že pochopíš, když ti řeknu, že musím začít znovu někde jinde. Doufám, že mi budeš přát všechno nejlepší a necháš mě jít.“

Otevřu ústa, ale pak je beze slova zase zavřu.

Rozumím jí.

Vlastně až moc dobře.

Najednou také zamrkám, abych potlačila slzy. Snažím se zklidnit hlas a přitáhnu si ji k sobě, abych ji objala. „Šťastnou cestu, přítelkyně, ať už tě cesta zavede kamkoliv.“

„Naše cesty se znovu zkrříží,“ zašeptá mi v odpověď, zajíká se dojetím. „Jsem si tím jistá.“

„Kam půjdeš?“

„Jedna karavana míří na sever, k moři. Nebude tak těžké najít si nějakou práci ve venkovském hostinci nebo na bohatém panství. Pořád umím poklízet, i když moje ruce už nejsou tak rychlé jako dřív.“

„Na severu je zatracená zima,“ vmísí se do hovoru zachmuřený hlas. „Budeš to tam nenávidět.“

Odtáhneme se od sebe a obě se otočíme. Zpoza stínů na nás zírá Lestyn, ruce má založené na štíhlých bocích a oči přimhouřené za tlustými skleněnými brýlemi. Měděná kůže na jeho tvářích má rudý nádech a pod zamračeným výrazem snadno postřehnu drobné chvění jeho spodního rtu.

„Vyrůstala jsem v severní provincii,“ sdělí mu Teagan tiše. „Vím, jak kruté jsou tam zimy. Ale vážím si toho, že si o mě děláš starosti.“

„Nedělám si o tebe starosti!“ odsekne. „Proč by mě mělo zajímat, co děláš? Nepřišla ses sem rozloučit se *mnou*.“

Odkašlu si, abych zakryla pobavení nad jeho projevem spravedlivého adolescentního rozhořčení.

Teagan k němu přistoupí blíž a o pár centimetrů se nakloní, aby zachytila jeho pohled. „Samozřejmě, že jsem se s tebou chtěla rozloučit také, milý Lestyne.“ Natáhne ruku, aby ho pohládila po zarudlé tváři; ta pod jejím dotykem zrudne ještě víc. „Budeš mi chybět.“

„Budu – ti chybět?“

„Moc.“

Zdá se, že ho ta zpráva ohromila. Tak moc, že ani nedokáže zareagovat, když se k němu Teagan nakloní a rychle ho políbí na tvář. Stojí tam s otevřenou pusou, když se ke mně otočí. Jen s námahou potlačí úsměv. „Vyprovodíš mě?“

Přikývnu a popojdu k ní. Vyjdeme na ulici, kde kolem projíždí stálý proud povozů a koní. Většina z nich míří na Královskou třídu, hlavní dopravní tepnu, která protíná centrum města, ale docela dost jich míří i do kasáren, které teď slouží jako hlavní centrum dění, dokud palác neopraví do jeho dřívější krásy. Cítím na sobě mnoho pohledů, jak nás lidé mívají, ale ten svůj pevně upírám na Teagan.

„Napíšeš mi, až se usadíš?“

„Pošlu ti tolik havranů, že mě budeš mít dost,“ slibuje. „Dám ti vědět, kde skončím, povím ti všechno o svém novém životě. A ty se se mnou můžeš podělit o všechny novinky tady.“

Rychle zamrkám a snažím se ovládnout své emoce. V hrudi se mi převalují jako neutuchající vlny zármutku.

Kolik ztrát ještě musím snést? Kolik sbohem ještě můžu vyslovit, než se mi hlas úplně zlomí?

Teagan mě naposledy obejmě. Zašeptá mi do ucha známou frází, kterou si pobrukují lidé z Caeldery před

dlouhým odloučením. „Při teple uhlíků a při světle plamene kéž oheň vede tvou cestu temnotou.“

Pohlédnu jí do očí a podivným hlasem zamumlám: „Sbohem, přítelkyně.“

Stojím před ošetřovnou a sleduju, jak se její postava v plášti mísí s ostatním provozem na ulici, dokud ji neztratím z dohledu. Dokud mi, stejně jako ostatní, nezmizí. A pak, se srdcem pochmurným jako těžké mraky, které se nade mnou táhnou, se vrátím dovnitř a pustím se do práce.

KAPITOLA ČTVRTÁ

TO CHVĚNÍ MĚ ZASTIHNE uprostřed noci, vytrhne mě z temného snu. Nejdřív jsem si myslela, že ještě spím. Že třes mé postele je jen dalším úlomkem děsivých vizí, které pronásledují mé podvědomí – písečné moře mě celou pohltí, zatímco mrchožrouti krouží kolem mého těla na nebi posetém blesky a čekají, až mi budou ohlodávat kosti. Ale když se s trhnutím úplně proberu, uvědomím si, že se to opakuje.

Další zemětřesení.

Tentokrát silnější.

To je za poslední měsíc třetí. Je těžké uvěřit, že kdysi bývala zemětřesení vzácná. Otřesy nás sužují stále častěji, jak se nákaza šíří po Anwyvnu a pomalu pohlcuje říši. Dokonce i tady v Severozemi, kde byli tak dlouho ušetřeni před tímto zlem, začíná nákaza natahovat přes Cimmerijské hory své kostnaté prsty.

A Země na tuto invazi reaguje tak, že se zvedá a třese jako nevléčitelně nemocný pacient, který je ale příliš silný a bojuje proti nadcházející zkáze s tvrdohlavostí, jež jen rychleji vysává jeho ubývající síly. Neboť pokud sama Země dokáže cítit bolest, jistě se projevuje tímto způsobem – ne tichým zasténáním

přijetí, ale s velkým záchvěvem, který hrozí rozdělit svět na dvě části. A nás všechny spolu s ním.

Vyskočím z postele a klopýtám ke dveřím. Prkna pod nohama se chvějí jako lodní paluba a hází se mnou v úzké chodbě sem a tam od stěny ke stěně. Přihrčím se a zbytek cesty do předsíně utíkám. Lestyn už je vzhůru. Vytrhlo ho to z hlubokého spánku, do kterého upadl před několika hodinami na pohovce, se spade-nou knihou na podlaze spolu s brýlemi. S rozcuchaný-mi černými kudrlinkami, které mu trčí do všech stran, a netypicky měděnou pletí – je bledý, najednou vypa-dá úplně jako třináctiletý chlapec, a ne jako ten schop-ný novic, jehož jsem posledních pár měsíců znala.

„Brzy to skončí,“ volám na něj a držím se zárubně, zatímco zemětřesení začíná slábnout. „Cítíš to? Už to slábne.“ Přihrčí a polkne. Po několika dalších otře-sech se svět znovu uklidní a ztichne.

Zhluboka se nadechnu. „Vidíš? A je po všem.“

Jdu k němu, jednou rukou si tisknu k tělu noční ko-šili, jako bych mohla zkrotit svůj zběsilý tep pouhým dotekem. Dívá se do dálky, jeho oči nevnímají mě ani místnost kolem nás, ale něco jiného. Něco horšího. Opatrně si k němu přisednu a napodobím jeho pózu – zády se opřu o pohovku, kolena si přitisknu k hrudi a pevně je obejmou pažemi.

„Hej. Už je to dobré. Je konec.“

Lestyn neodpovídá. Celý se třese, jako by stále cítil následky zemětřesení. Pohled zabodává do knihovny, skrz ni, a dosahuje vzpomínek tak bolestivých, že se ho z nich bojím vytáhnout.

Dozvěděla jsem se o něm nějaké věci, aniž bych se ho musela ptát, aniž by mi je výslovně řekl. Víím, že toho v bitvě hodně ztratil – více než většina ostat-ních. Víím, že ke mně na návštěvu nechodí jen kvůli

přístupu k lékařským svazkům, ať už se to snaží předstírat sebevíc. Nerad spí v kasárnách, kde spí i ostatní sirotci. Dává přednost tvrdé posteli, kterou mu připravím v chladné zadní místnosti ošetřovny. Někdy ale potřebuje zdání domova – i když ještě není připraven to dát najevo. Bez ohledu na to, jak je bystrý a chytrý, je v mnoha ohledech ztraceným malým chlapcem, který se stále učí orientovat v této osamělé nové realitě.

Není v tom sám.

Chvíli sedíme mlčky, dokud dozvuky zemětřesení úplně neustanou. Když se mu zklidní dech a oči se zase znovu projasní, vstanu a táhnu ho za sebou.

„Pojď. Obuj se, než se obleču,“ říkám stroze. „Ani jeden z nás už dnes večer stejně neusne. Nemá cenu tu jen tak sedět, když můžeme být užiteční ostatním.“

Přikývne a ramena má ztuhlá. „Dobře, Rhyo.“

„Doufejme, že se pod otřesy nezřítily další budovy. Ošetřovna se už konečně začala vyklízet. Ráda bych, aby to vydrželo ještě pár dní, než udeří další katastrofa. Dalo by nám to čas dohnat tu hromadu prádla ve skladu. Pokud ještě poroste, za chvíli zastíní okolní hory.“

Pobaveně si odfrkne, zatímco jde za mnou chodbou.

Za chvíli už procházíme částí Hlavní ulice. Míjíme Carysin obchod s oděvy. Výlohy jsou osvětlené a lucerny jasně hoří, ačkoliv už je dost hodin. Když se zaposlouchám, slyším slabý pláč rozmrzelého miminka, které někdo po náhlém probuzení ukolébává zpět ke spánku. Toužím po starých časech. Přála bych si, abych mohla zaklepat na dveře. Nabídnout jí, že udělám čaj, a sama bych Nevina ukolébala, zatímco by si odpočinula. Možná se věci zase nějak napraví...

„Jsi v pořádku?“

Podívám se na Lestyna a uvědomím si, že mě zne-
pokojeně sleduje. Snažím se uklidnit a přinutím se
k úsměvu. „Ano.“

„Jasně.“ Zakroučí hlavou a zamumlá: „Všichni jsme
v pořádku.“

„Postaral ses o Carysinu zahradu, jak jsem tě požá-
dala?“

„Chodím tam každý druhý den.“

„A nosil jsi balíčky?“

Přikývne.

„Hodný hoch.“

Téměř až slyším, jak obrací oči v sloup. „Nevím,
proč mě nutíš, abych tam chodil tak často. Mohl bych
prostě nechat ty balíčky na schodech.“

„A co zahrada? Kdo se o ni postará, když ne ty?“

„Všechn plevel jsem už dávno vytrhal! A než bu-
de cokoli zralé, abych to sklídl, bude to trvat měsíce
a měsíce. A kromě toho, proč to nemůže udělat paní,
co bydlí nad obchodem?“

Jak mám třináctiletému chlapci vysvětlit, že to, že
ho tam posílám, nemá nic společného s bylinkovou za-
hrádkou, ale s tou ženou, které patří dvůr, na němž by-
linky pěstujeme? Jak mu mám vysvětlit, že jeho ná-
vštěvy jsou spíš o tom, aby dával pozor na někoho
a já se přitom nevměšovala do něčeho, kde už nejsem
chtěná?

To nejde.

Pro takové vysvětlení neexistují slova.

„Protože,“ říkám strnule. „Paní, která tam bydlí...
Ona je...“

„Smutná,“ dokončí za mě Lestyn a projeví empatii,
jež je daleko za chápáním v jeho věku. „Je tak moc
smutná.“

Ztěžka polknu. „Jak to víš?“